

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1817-08-21)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1817-08-21)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 287. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000148.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christianiad. 21de August 1817.

Kjære Christie!

Tak for dit Brev af 13de, som vistnok som alle Dine Breve var mig kjærkommet; men jeg vilde dog noget hellere have modtaget Dig selv, og jeg ventede Dig virkelig saa halvt i disse Dage. Sagens havde jeg ingen Efterretning om Din Afreise; men jeg tænkte, at Du maaske vilde overraske mig. Overalt tror man ofte, hvad man ønsker, ligesom man ligesaa ofte tror, hvad man frygter. Aarsagen, hvorfor jeg i den senere Tid ei har skrevet Dig til, er virkelig den, at jeg tvivlede om, at et Brev vilde træffe Dig. For nu at være vis paa dette, burde jeg have skrevet Dig til igaar. — Det var ogsaa mit Forsæt; men et forbigret intricat Forslag om nye Betalings Regulativer, som jeg absolut maatte have færdigt, hindrede mig derfra. Jeg nyttter nu en Tid, som jeg har tilovers idag; og jeg formoder, at dette Brev, der først afgaar paa Løverdage, vil træffe Dig i Bergen endnu d. 29de. Af Dit Brev af 16de Juli seer jeg, Rein er saa fornuftig ikke i Almindelighed at yttre sin Misfornøielse over Udfaldet med Stolen, og dette er mig ret meget kjær. At det maa ærgre ham, er naturligt; han behøvede dertil ei engang at have alt det Ærgerlige i sit Lune, som han har. Afskriften af hans speak, som Du ret skal have Tak for, viser mig ret hans Sjels Bitterhed; men med alt det, at bemeldte Spik er umanerlig og maaske formeget bitter, kan jeg ei nægte, at den er særdeles god. Nu — med hans Ærgrelse kunde det saa være; jeg tror, det hører til hans Væsen at ærgre sig; men saare sørgeligt er det, at hans Svaghed tager saameget til. Han forlader vist ei mange glade Dage ved at forlade Jorderige; men hvad skal der blive af hans talrige Familie, der efterlades i Armod? Rein har dog vel modtaget mit Brev? Du kunde purre ham til ved Leilighed at skrive mig til. Jeg seer, Qvodlibet ei alene lever, men lever ret jævnlig i denne Tid. Det glæder migs. 288meget, at dette Selskab holdes vedlige; jeg tager ligesom Deel deri. Maaske er dette et Værk af Forfængeligheden, som smigres derved, at jeg veed, jeg bliver erindret i hver Samling; men denne Slags Forfængelighed er nok uskyldig og tilgivelig. — — Det er mig kjær, at Du bifalder min Idee, at sende Qvodlibet et Udkast af mit Levnetsløb. Jeg fik siden den Tanke, at denne Idee vilde ansees for et Foster af forfængelig Indbildning om eget Værd eller Vigtighed, og dette endog hos mine Venner. Dette, — tildels ogsaa Mangel paa Tid og end mere paa Lune, — har foraarsaget, at jeg endnu ikke har skrevet mere deraf, end hvad I allerede have faaet; men jeg skal dog see til, efterhaanden at faa Fortsættelsen færdig. Du slutter ellers ganske rigtig, naar Du antager, at kun mørke Anelser bragte mig paa hiin Idee. Jeg kommer ei mere til Bergen — dette tror jeg — skjønt jeg saa nødig vil tro det. Nu mere herom mundtlig. Hagerup er ret ogsaa i et saare mørkt Lune, det ser jeg af hans Breve (hvoraf jeg nu i lang Tid ei har faaet noget, hvilket Du kunde gjøre ham opmærksom paa). Jeg glæder mig meget til, at jeg skal faa Dig hid; men det gjør mig virkelig meget ondt for Hagerup, at Du skal forlade Bergen; thi der er neppe nogen uden Du, som kan opmuntre ham. I Verdens Øine er han jo en af Jordens Lykkelige; men det visse er, at Lykken bestaar i at føle sig lykkelig, — og det beroer ei altid paa vor Stilling, skjøndt den kan have megen Indflydelse derpaa. — Maribo er bleven udnævnt til Adjutant hos Kongen. Dette betyder ei noget synderligt mere, end at han faar bære Mundering; Gage faar han ikke herfra. Om Kongen selv giver ham noget, veed jeg ikke. Hans Plan var egentlig at blive General-Adjutant for den norske Armee hos Kongen — det er at sige, det samme som Oberst Holst var, men dette lykkedes, Gud skee Lov, ikke. Imidlertid frygter jeg for, at han hemmelig en skal have noget med de norske militære Sager at gjøre i Stockholm. Hans. 289skal virkelig flytte did. Hvad der skal skee med Fabrikkerne, maa Gud vide. Han mangler nok baade Stadighed og Penge til at drive dem, som han burde og kunde. Din Anmodning om at prænumerere paa et Logis, tror jeg efter bedste Overlæg ei at burde opfylde, om jeg endog, som ei er Tilfældet, havde nogen Kundstab i og om Byens Huse. Jeg er fuldkommen enig med Dig i, at Du selv bør udsøge det Logis, som Du skal have, maaske for en lang Tid. Det er derfor bedst, at Du for det Første søger ind hos Carlsens, og Du vil da nok snart faa opspurgt et Logis. Det er ogsaa mueligt, at Carlsens aldeles ikke ville tillade Dig at være andetsteds end hos dem. — De ere endnu paa Løkken, — og Engelhardt har leiet sig Sommerværelser paa en Gaard i Nærheden deraf, saaat dersom Du nu var her og hos Carlsen, kunde Du og E. mødes i Skoven og der handle om Landets Love. Jeg har nok endnu ikke takket Dig for Dagbogen og Sangen til Herr Lyder. De have begge moret mig meget, — og det er virkelig faa Ting, som morer mig nuomstunder. — — — Det er dog glædeligt, at Fiskehandelen i Bergen gaar nogenledes godt. Denne er ogsaa den eneste Handel, Landet nu har. Trælasthandelen ligger fremdeles stille. Ja i det Hele seer det sørgeligt—saare sørgeligt — ud. Et langvarigt Regnveir har paa denne Kant formindsket, ja næsten tilintetgjort Haabet om et godt Aar, og hvad skal vi da købe Korn for? Dog mere om alt saadant, naar vi træffes. Regningen for Post-Expressen har jeg endnu ikke faaet. Du tager den vel med Dig hid til Afgjørelse her. Diriks er endnu ikke saa vel, at han kan reise. Dette er ret saare ilde; thi hans Nærværelse i Stockholm synes meget fornøden. Jgaar hørte jeg, at Anker skal være syg af Gulsot. Er dette saa, kan der jo intet Foredrag skee; ja det er sandt, Hagerup kunde konstitueres. Gyldenpalm kunde bleven brugt ved saadan Leilighed, dersom han ei justs. 290uheldigviis t denne Tid var arresteret paa Gåldsstugan. Han sidder der i Compagni med en Mannerhjerta, der — som et Brev fra Stockholm siger — arbejder paa en Afhandling om Finantserne, hvortil Gyldenpalm skal levere Bidrag. Er denne Beretning end maaske kun Digt, saa er den dog ret god.

L. Daae, Breve fra Danske og Norske.

skjøndt noget senere end jeg ønskede, da jeg nu længes meget efter Dig. Du kunde dog fra Maristuen af skrive mig til og meddele mig Afskrift af Din Forbudsseddel; thi jeg kunde maaske faa Tib at møde Dig, naar jeg bestemt vidste, naar, og hvad Vei Du kommer. Regningen for Expressen i Anledning af Stolen skal blive Dig betalt her. — Jeg er bange, Du tager feil af Rosensværd. Jeg har nu næsten fuld Bished om, hvad jeg før yttrede for Dig om ham. Recommendationer fra G. gjør ham ei mere fri i mine Øine; men tværtimod. Jeg er kommen efter, at denne G. er en egen Herre. Han er netop en Protector af Røslain og bruger denne Æsel. Nu paa et Par Dage er Veiret blevet overmaade godt. Naar der nu ei maa følge Nattekulde med, saa tør vi endnu faa et godt Aar. Jeg fik nu Brev fra Hagerup med denne Post. Han er desværre endnu saare mørk Hils ham venskabeligst fra mig. Gamle General de Seue var nu hos mig og vævede en god halv Time. — —

Nu lev vel, en lykkelig Hidreise ønskes Dig af Din

Ven
M.

Engelhardt var nu her og bad mig anmode Dig om at sende Sagen om de lærde Skoler, som han formoder nu er færdig fra Dig, og som Committeen da kunde expedere til Trykken.